

Шура је равнодушна према околини, према другарицама, према својима.

Ноћи бесане. Она поче да слаби. А у души расцвало се пролеће.

Дође полугодиште. Пуна живота и радости, Шура донесе кући двојке. Шта је то сад за њу? Мртве, глупаве цифре...

Он!... Он!... Он је стигао!...

Она баци књиге и цео дан се не прибра.

Мајка беше потпуно у недоумици и реши да озбиљно проговори са својим супругом.

Неколико дана доцније отац се изненада појави код Шуре. Она се трже, али — успе да неприметно стрпа нешто под кревет.

И мирно је претрпела дуге литаније, вику и — ко зна — можда и шамаре. Шамаре по оним руменим обрашчићима, толико посутим пољупцима...

— Шта радиш ти?

Ни гласа ни покрета. „Мајко моја“ — заглухнуло је у неколико акорда. Лом и тресак. Код ње — упорно ћутање. Он је то себи објашњавао својим ауторитетом код деце.

— Опет не учиш? Кино, шетње, певања, балети, — а после двојке. Јеси ли разумела, — два пута не говорим, а паре узалуд нећу да трошим! Ако не прођеш, идеш на занат. Разумеш? Од сутра — никуда! У гимназију па кући!

Шура је мирно слушала. Била је весела.

— Мама није ништа казала о оном!

Дође јој да игра по соби. Радосно зграби уџбенике, свеске, пера и седе за сто.